

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Clementiæ Christi, & inhumanæ clementiæ in re proposita
comparatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

dere à quibus ego ista patiar, sed quorum gratiâ, & quorum amore moriar. Hi quidem acerbè & crudeliter in me seviunt: sed nescientes serviunt altitudini consilij tui, quo non nisi morte Unigeniti salvare mundum, & pacificare per sanguinem crucis ejus, sive qua in terris, sive qua in caelis sunt, constituisti. Nimirum & isto sanguine mundari, ac tibi reconciliari possunt, etiam qui ipsum de venis meis in mundi totius remedium extraxerunt. Sine, hosce delibem tibiq; offeram passionis meae fructus primulos, etiamnum calenti meo sanguine aspersos atque coloratos. Per hunc ipsum ego te sanguinem, per dolores quibus exanimor, & crudelem istam meorum artuum distensionem; per hoc vespertinum sacrificium, quod tibi nunc offero in elevatione manuum mearum: ignosce, Pater, neque hanc illis noxam imputa, in quam non malitiâ illi quidera, sed mei ignorance incidere. *Si enim cognovissent, nunquam Dominum glorie crucifixissent.* Vocem enim verò DEO-homine dignam! & prodigiosam suavissimi cordis Christi charitatem!

Col. 1.

1. Cor. 2.

Vide nunc (exclamat admirabilitate rei percussus melifluus Bernardus) *vide nunc opera Domini; quae posuit prodigia super terram. flagellis casus est, spinis coronatus, clavibus confossus, affixus patibulo, opprobrijs saturatus; omnium tamen dolorum immemor: Ignosce, ait, illis.* Et postea: *O quam multus es ad ignoscendum! o quam magna multitudo dulcedinis tuae Domine! o quam longè cogitationes tuae à cogitationibus nostris! o quam firmata est etiam super impios misericordia tua! Mira res. Ille exclamat, Ignosce: Judaei, Crucifige: & quae sequuntur.*

Fer. 4. heb. d. pan.

§. 2.

Clementia Christi, & humana inclementia in reposita comparatio.

Verùm,

Verùm, dulcis JESU & Redemptor mi clementissime, ut hujus fidelis servi tui sensibus paulùm instam in præsentia: quantum hic dissident cogitationes tuæ à cogitationibus nostris, & viæ tuæ à vijs nostris.

Ecce tu in ipsis extremis ac mortiferis doloribus, in dira membrorum ac viscerum tuorum carnificina positus, ijs ipsis crudelissimis tortoribus, qui per mille mortes animam tuam extrahunt, ac pœnis tuis ludunt, non modò ex animo ignoscis, sed etiam extensis in cruce brachijs, oculis sanguine fletuq; rorantibus, illis placare studeas offensum. Patrem, eorùmq; causam velut clientum addictissimorum, suscipis. Nos si verbulo tantùm aut signo aliquo sinisteriore læsi sumus, eorum qui vel imprudentes offendisse nos existimantur, non modò convictum & consuetudinem, sed occursum etiam atque conspectum averfamur.

Tu, dum odio ac furore incitati inimici tui, modis omnibus excruciatum, in crucem demum moriturum te adigunt, tuosq; dolores exacerbant intolerandis opprobrijs, etiam vigentem instantemq; ac prementem injuriam, mente aliò conversâ, non attendis, sed dissimulas, sed elevas, atque iræ paternæ avertendæ, post homines natos atrocissimo sceleri, ignorantæ aut incogitantæ velamen dulcis patronus obtendis. Nos levissimam ac penè nullam offensionem alrà ac pertinaci mente repostam, ipso tempore oblitterari non patimur; sed (quod portentis est simile) mortales adversus mortales immortalibus odijs ardemus, neque quidquam de vindictæ studio vel sub ipsa morte remittentes, etiam in sepulchro ac frigidis nostris cineribus odia extincta vivere cupimus.

Tu denique inimicis tuis, neque noxam suam contentibus, neque deprecantibus injuriam, sed perstantibus in amentia, & sceleris sui ardore inflammatis, quantum in te est, pacem offers, provocas ad amicitiam, & (quod ait

Scri-

Scriptura) carbones ignis, non illos furoris atque vindictæ, sed flagrantissimæ charitatis, super illorum capita congeris. Nos subinde, per summum nominis Christiani opprobrium, etiam hoste supplice, & ad pedes nostros abjecto, perstamus inexorabiles, & veniam pacemq; orantem, ne aspectu quidem dignamur. Et inter hæc quis es tu Domine, & quid nos sumus? Tu Dominus Majestatis & gloriæ, & princeps Regum terræ, qui claves vitæ & mortis, in cujus manu sunt cæli armamentaria, qui potes rogare Patrem, & exhibebit tibi modò plus quàm duodecim Legiones Angelorum, cujus denique ad percellendos inimicos, vel ipsa vox tonitruum est, indignatio, fulmen; te ipsum ulcisci cùm possis nullo negotio, tamen non modò ultione abstinens, sed tui interfectores crudelissimos atq; injustissimos ulnis dulcissimæ charitatis astringis, apprimisq; tuo pectori, volens eos in primis fructus mortis tuæ atque sanguinis esse participes. At nos terræ filij, & velut fungi noctis unius, aut humi sanè repentes vermiculi, ad quemvis attractum instar, immanis hydræ tumentes, veneno turgida colla attollimus, ignem spiramus, pestem & exitium spargimus. Et quidquid tandem est illatum injuriæ, quacunque possumus ratione ulciscimur: atq; ubi ejus facultas deest, tamen omnes vias ulciscendi circumspicimus, in idque superos atque inferos advocamus.

Atqui (ut jam divinam humanamq; personæ tuæ dignitatem taceam) tu, ille agnus innocens, & sine macula, tu vir mitissimus super omnes homines, & qui nullâ quemquam injuriâ læseris, sed pertransieris benefaciendo & sanando omnes; talem sustines adversus temetipsum à peccatoribus contradictionem. Ubi nos qui factu nostro, atque animi impotentia, atque tot malè seu dictis seu factis alios læsimus, & (ut nihil aliud) DEUM atrociter offendimus, & mille gehennas fortasse commeriti sumus; ferre non possumus

Qqqq

sumus

sumus vel umbram injuriæ, sed continuo ad arma proce-
rimus, ruimusq; in cœdes mutuas, & amentiam hanc atque
furorem (in disciplina Christianæ contumeliam) generos-
tatem atque excellitatem animi vocamus.

Nimirum plerisque Christianorum imponit nequæ
quæ honoris umbra, & fucata ac fallax gloriæ species fas-
nat oculos; ut jam non attendant ubi consistat vera gloria,
quàm manifestum sit in Domini nostri imitatione, & pro-
pinquo ad Deum morésq; divinos accessu ac similitudine,
sitam esse. Itaque quod olim alia de causa deplorabat
Chrysostomus: *Honoris servi facti sumus, DEO dimisso*:
popularésq; rumusculos, hominúmque de nobis opiniones,
(quod rectè judicanti, insânia est manifestaria) ante salu-
tem ponimus.

Hom: 10.
Eph:

At, ó bone Jesu, quid hic obtememus excusationis,
ubi in conspectum tuum venerimus? aut quam à te ex-
pectabimus veniam, si adversus eos qui nos læserint, impla-
biles nos inexpiabilésq; præbemus? Nam si, secundum
Evangelium tuum, eadem Lege nobiscum ages, quam alij
ipso scripserimus: perijimus sanè, & ipso nostro præjudicio
prædamnati, jam ante judicium tuum, responsum mortis
in nobis habemus.

§. 3.

Evangelica disciplina prima de re presenti præceptis.

Sed quando hoc loco, non de communibus Christianæ
vitæ officijs disputamus, verùm hominem perfectio-
nis studiosum, & Dominum suum propius imitari cupien-
tem, sanctioribus monitis instruimus: videamus pro-
ptius, quibusnam præceptis ars ea constet, & quâ ratione ad
maioris animæ profectum excolenda, & ad usum ipsius
adhibenda videatur.

Disciplinam hanc omnem Magister cœlestis trinitatis
præ-